

^a Ivo Epist. 50.
ad Richerium
Senonensem.

rium Senonensem ^a scribit: *De veteri querela, quam habet adversus Senonensem Ecclesiam Lugdunensis Ecclesia, laudo & consulo, ut si qua habetis privilegia Apostolica manu roborata, vel scripta authentica, quæ Primatum Lugdunensis Ecclesiæ, quem aliquando ex cathalogis civitatum conjicimus extitisse, ab Ecclesia vestra removeant, & libertatem quam desideramus eidem Ecclesiæ defendant, ea cum fratribus nostris ostendant.* Nec obliti sunt Gebuinus Lugdunensis Episcopus, & post eum Joannes hunc Ecclesiæ suæ Primatum coram Gregorio septimo adversus Senonensem Episcopum hacce ratione tueri, quod Lugdunensis Provincia prima præcipuaque erat ex Lugdunensibus, eaque à qua cæteræ avulsæ fuerant, & cujus Lugdunum caput erat, cui proinde Primatus debebatur. Idque legitur in Epistola, quam Joannes ille Lugdunensis ad Episcopum Senonensem scripsit, quæ inter Ivonis Epistolas 237. est. Unde nec cunctatus

^b Greg. 7. lib.
6. Ep. 34.

^c Supplementum
Sigeberti.

est Gregorius septimus ^b Gebuino Primatum restituere, hocce decreto: *Inclinati precibus tuis confirmamus Primatum super quatuor Provincias, Lugdunensi Ecclesiæ tuæ, & per eam tibi tuisque successoribus.* Eaque ratio est propter quam verba illa in Sigeberti ^c Supplemento, disertè leguntur: *Hæc sedes habet Primatum super tres Archiepiscopatus: prima enim Lugdunensis, id est, Lugdunum super Rhodanum: secunda Lugdunensis super Sequanam, id est, Rothomagensis: tertia Lugdunensis super Ligerim, id est, Turonis: quarta Lugdunensis, id est, Senonis super Inaciam.* Tota illa contentio ex hoc orta est, quod Senonenses Archiepiscopi vices Apostolicæ Sedis per Gallias fuissent consequuti, ut inferius dicemus: sic enim Primati Lugdunensi parte autoritatis adempta, super eum sese efferre conati sunt, ipsiusque Exarchicam dignitatem potestatemque exauthorare cœperunt.

XI.
BITURICAME-
TROPOLIS, ET
SEDES PRIMA-
TIS TOTIUS
AQUITANIÆ.
^d Sidon. Apoll.
1. 7. Epist. 9.

Biturica, aliis Bituricæ & Biturigæ, apud Celtas à Livio ponitur, sed apud Strabonem Bituriges inter Aquitanos. Eam & Metropolim Civilem Aquitanix factam fuisse Notitia Provinciarum & Civitatum Gallix in hujus libri limine allata tradit. At quod etiam Ecclesiastica primis temporibus fuerit, clarè docet Sidonius Apollinaris ^d concione, quam habuit pro eligendo Simplicio Bituricensi Episcopo, dum hunc Metropolitanum nominat: *Et quia sententiam, inquit, parvitatæ meæ in hac electione valituram esse jurastis, (siquidem non est validius dicere sacramenta, quàm scribere) In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti, Simplicius est, quem Provincia nostra Metropolitanum, civitati vestræ summum Sacerdotem fieri debere pronuntio.* Hinc etiam factum est, ut Tetradius sic Agathensi Concilio subscripserit: *Tetradius Episcopus de Biturica Metropoli subscripsi.* Hujus autem Ecclesiæ originem sic describit Gregorius Turonensis ^e in Historia Francorum: *De horum verò discipulis, scilicet Gratiani Turonensis, Trophymi Arelatensis, Pauli Narbonensis, Saturnini Tolosatis, Dionysii Parisensis, Stemonii Arverni, & Martialis Lemovicini, quidam Biturigas civitatem adgressus, salutare omnium Christum Dominum populis nuntiavit. Ex his ergo pauci admodum credentes, Clerici ordinati ritum psallendi suscipiunt: & qualiter Ecclesiam construant, vel Omnipotenti Deo solemniter celebrare debeant, imbuuntur. Sed illis parvam adhuc ædificandi facultatem habentibus, civis cujusdam domum, de qua Ecclesiam faciant, expetunt. Senatores verò, vel reliqui meliores loci fanaticis erant tunc cultibus obligati: qui verò crediderant, ex pauperibus erant, juxta illud Domini, quod Judæis exprobrat dicens: Quia meretrices & publicani præcedent vos in regno Dei. Hi verò non obtenta à quo petierant domo, Leocadium quemdam primum Galliarum Senatorem, qui de stirpe Vetii Epagati fuit, quem Lugduno passum pro Christi nomine superius memoravimus, repperunt. Cui cum petitionem suam & fidem pariter intimassent, ille respondit: Si domus meâ, quam apud Bituricam urbem habeo, huic operi digna esset, præstare non abnegarem. Illi autem audientes pedibus ejus prostrati, oblatis trecentis aureis cum disco argenteo, dicunt eam huic ministerio esse congruam. Qui acceptis de his tribus aureis pro benedictione clementer indulgens reliqua, cum adhuc esset in errorem idololatriæ implicatus, Christianus*

^e Gregor. Tu-
ron. Hist.
Franc. libro
primo cap. 29.